

да предложи и да испытаетъ намѣреніе-то си кое-то родители-те негледахавѣе като че е дѣтинско; но кое-то тѣ толкози повече да го увалять искаха, колко-то усѣщаха че тя имъ ставаше по нужна. Воспрещенія-та кои-то тѣ противъ отшествіе-то ѝ помагаха, бѣха такива щото сердце то ѝ да умилять. Не ся трудяха вѣе съ пресмиванье или съ заплашванье да я раздумать, но съ милуванія и съ слезы. “ Мы уже “ стары есме, говориха ѝ, мы нито имотъ “ нито пріатели въ Россія имаме: ты щешъ “ ли има сердце да оставишъ тукъ въ пу- “ стыня-та родители на кои-то ты сама си “ утѣшеніе-то? и то не е, освень сама да “ предпоемешъ едно опасно путешествіе, кое- “ то може тебе и тѣхъ да погуби, вмѣсто свобода-та имъ да придобіешъ? „ на тыя думы Прасковія не ся отговаряше освень съ слезы; но воля-та ѝ никакъ не ся бѣше поколебала, и ежедневно я утверждаваше да исполни рѣшеніе-то си.

Существоваше една мучиность другаго вида, и много повече явна нежели бащино-то ѝ сопротивление: Она имаше нужда отъ една путна книга (пашапортъ) безъ коя-то не ѝ бѣше възможно нито една ступка далечъ отъ село-то